

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/108/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418202509
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4418202509.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcov (právnych nástupcov po M. E., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX): 1. D. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. č. 146, 2. S. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. č. XXX, 3. S. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. L., T. I. XX, 4. S. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. č. XXX, všetci žalobcovia zastúpení JUDr. Ema Zacharová, advokát s. r. o., za ktorú koná JUDr. Ema Zacharová, spoločník a konateľ spoločnosti, so sídlom Nové Zámky, Forgáčova bašta 5676/7, IČO: 47 237 023, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, o zaplatenie 1.015,98 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 16. januára 2019 č. k. 15Csp/45/2018-165 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni (pôvodne M. E., nar. XX. XX. XXXX, ktorá v priebehu konania dňa XX. XX. XXXX zomrela) sumu 1:015,98 eura s 5% ročnými úrokmi z omeškania od 11. 05. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanoveniami § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj ust. § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.1. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzavreli právny predchodca žalobcu ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný právnym predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu. Je preto potrebné predmetný právny vzťah posudzovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

1.2. Vykonaným dokazovaním súd považoval za preukázané, že právny predchodca žalovaného (banka) a pôvodná žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa 27. 04. 2010 Zmluvu o úvere č. 1493951010, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.250 eur pri ročnej úrokovej sadzbe 25% p. a. Predmetný úver mala žalobkyňa uhradiť 70. mesačnými splátkami po 38,82 eura tak, že dátum prvej platby bol určený do 18. 05. 2010, dátum každej ďalšej platby bol k 18. dňu v mesiaci a dátum konečnej splatnosti bol 18. 02. 2018. Priemerná RPMN na trhu bola podľa zmluvy 24,63% a RPMN banky bola uvedená vo výške 30,27%. Celková výška nákladov bola uvedená v sume 1.170,88 eura.

1.3. V prejednávanej veci súd vykonaným dokazovaním zistil, že v zmluve o úvere sú nesprávne uvedené údaje požadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení jednotlivých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy. Konkrétne je v zmluve nesprávne uvedená celková výška úveru (§ 9 ods. 2 písm. g/) a to vo výške 2.420,88 eura. Zo zmluvy je zrejmé, že dlžník mal uhradiť 70 splátok po 38,82 eura, t.j. celkom 2.717,40 eura. Aj v prípade, ak by súd akceptoval tvrdenie žalovaného, že pri jeho vyjadreniach, ako aj z dôvodu nedobrej čitateľnosti údajov uvedených v zmluve o úvere, mala byť výška mesačnej splátky 36,62 eura, bol by zákonom požadovaný údaj v zmluve uvedený nesprávne. V prípade, ak by dlžník mal uhrádzať veriteľovi poskytnutý úver 70. splátkami po 36,62 eura, bola by celková suma, ktorú mu mal zaplatiť vo výške 2.563,40 eura. Z uvedeného je zrejmé, že v zmluve bola celková výška úveru uvedená nesprávne. V zmluve bola ďalej uvedená nesprávne aj RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona). Právnym predchodcom žalobcu použitá PRMN vo výške 30,27% je približne o 1/3 vyššia ako RPMN pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Podľa dostupných súhrnných informácií NBS o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za prvý štvrťrok 2010 bola RPMN pri spotrebiteľských úveroch vo výške do 1.500 eur vrátane splatných od 5 do 10 rokov vo výške 24,14%. Zmluva ďalej neobsahuje údaje požadované v § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, podľa ktorého zákon výslovne vyžaduje špecifikáciu splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Splátky v zmysle požiadavky zákonnej úpravy musia byť špecifikované. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej s tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako v istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej, a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú bude povinný veriteľovi vrátiť.

1.4. Z dôvodu absencie povinných náležitostí zmluvy, poukazujúc na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy, súd prvej inštancie vyhodnotil predmetný spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov.

1.5. Z listín predložených žalobkyňou súd považoval za zistené, že do 26. 05. 2017 žalobkyňa uhradila z poskytnutého úveru celkom 2.265,98 eura (viď body 6.6., 6.7., 6.8., 6.10. a 6.11. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Výšku žalobkyňou uvádzaných úhrad žalovaný nenamietal a ani žiadnym spôsobom nerozporoval. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, prijatím plnenia nad rámec poskytnutého úveru 1.250 eur došlo na strane veriteľa k bezdôvodnému obohateniu a to vo výške 1.015,98 eura (2.265,98 eura - 1.250 eur), ktoré je povinný žalobkyňi vydať.

1.6. K námietke žalovaného v súvislosti s jeho pasívnou legitimáciou súd uvádza, že pohľadávky voči žalobcovi boli zmluvami o postúpení pohľadávok postupované spolu so všetkými právami a povinnosťami, ktoré vzniknú v súvislosti s postupovanou pohľadávkou, a tak je zrejmé, že žalovaný vstúpil do všetkých práv a povinností veriteľa z predmetnej zmluvy o úvere práve na základe vyššie citovaných zmlúv o postúpení pohľadávok.

Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

1.7. V prejednávanej veci žalovaný vzniesol námietku „res iudicata“ s poukazom na ust. § 230 CSP a poukazoval na skutočnosť, že jeho právny predchodca podal voči žalobkyňi žalobu o zaplatenie na rozhodcovský súd, ktorý dňa 07. 04. 2014 vydal pod sp. zn. IA-C/0214/2132 rozhodcovský rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30. 04. 2014 a vykonateľnosť dňa 04. 05. 2014. Súd prvej inštancie zastáva názor, že predmetný rozhodcovský rozsudok, na ktorý sa žalovaný v rámci vznesenej námietky odvoláva, bol ako celok vydaný v rozpore so zákonom, pretože nespĺňa podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti, keďže neexistovala právomoc rozhodcovského súdu na konanie, rozhodovanie a jeho vydanie. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 13Er/152/2016-134 zo dňa 05. 12. 2018, podľa ktorého súd po dôkladnom preskúmaní dôvodnosti

návrhu povinnej (v tomto konaní pôvodnej žalobkyne) na zastavenie exekúcie, na základe zistených skutočností a citovaných zákonných ustanovení rozhodol podľa § 58 ods. 1 a § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní tak, že exekúciu zastavil v celom rozsahu, nakoľko takto formulovaná rozhodcovská doložka je neplatná, teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní a je nesporné, že rozhodcovský rozsudok sp. zn. IA-C/0214/2132 zo dňa 07. 04. 2014, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s. bol ako celok vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť a to ani z časti spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého sa mohol domáhať v exekučnom konaní. Pokiaľ právomoc rozhodcovského súdu bola založená v absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a ide o tzv. nulité rozhodnutie, ktoré nemôže zakladať prekážku konania v zmysle § 230 CSP.

1.8. K žalovaným vnesenej námietke premlčania prvoinštančný súd poukazoval na ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z listinných dôkazov pripojených k žalobe, ktoré sa týkajú všetkých vykonaných platieb na predmetný úver vyplýva, že istina poskytnutého úveru bola uhradená v rámci splátky zo dňa 14. 01. 2016. Žaloba bola podaná na súd dňa 14. 05. 2018, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty. Z uvedených dôvodov prvoinštančný súd žalobou uplatnený nárok nepovažoval za premlčaný.

1.9. Súd priznal žalobkyňi aj žalobou uplatnené úroky z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil v zákonnej výške odo dňa podania žaloby. Žaloba bola podaná elektronicky a podľa informácií o prijatí správy na spracovanie ÚPVS bola prijatá na spracovanie dňa 11. 05. 2018, a preto súd žalobkyňi od uvedeného dátumu priznal úroky z omeškania vo výške určenej zákonom.

1.10. Žalobkyňa mala v konaní vo veci plný úspech. Prvoinštančný súd rozhodol o jej nároku podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že jej nárok na náhradu trov konania priznal vo výške 100%. O výške náhrady trov konania bude podľa § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadal žalobu zamietnuť a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia. Dôvodil tým, že pokiaľ sa súd v bode 8.4. vyjadroval k uvedeniu celkovej výšky úveru, ako aj k RPMN, uviedol, že pokiaľ sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, v konaní predložil kalkulačku na výpočet RPMN, z ktorej jasne vyplýva, že celková výška nákladov predstavovala 1.170,75 eura, pričom v zmluve o úvere sa nachádza údaj vo výške 1.170,66 eura, pričom tento nesúlad je spôsobený zaokrúhľovaním v Bankovom informačnom systéme (BIS). Ďalej dal do pozornosti skutočnosť, že posledná splátka úveru je v nižšej sume ako ostatné splátky, a to v sume 13,14 eura. To znamená, že celková výška nákladov je iná, ako je uvedená v zmluve.

2.1. Súdu zaslal listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že 70. splátka úveru bola len vo výške 13,14 eura. Do výpočtu RPMN vstupoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 29,87 eura a poplatok za vedenie účtu vo výške 0,46 eura. Výška mesačnej splátky teda predstavuje 34 eur + 0,46 eura ako poplatok za vedenie účtu, pričom táto suma sa následne zaokrúhľovala na celé eurá, a teda výška mesačnej splátky predstavovala sumu 34 eur. K tejto sume sa pripočítalo poistenie úveru, ktoré predstavovala sumu 2,62 eura, a teda celková výška mesačnej splátky predstavovala 26,62 eura. Výpočet súdu, ktorý vynásobil počet mesačných splátok výškou mesačnej úhrady nie je správny, keď súd neprepočítal celkovú výšku nákladov na základe rozpisu splátok, resp. kalkulačky na výpočet RPMN, ktorý bol súdu zaslaný. Žalovaný pred poslednou splátkou zaslal žalobcovi (dĺžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže, ak posledná splátka je vo výške 13,14 eura, tak banka zašle pred jeho splatnosťou dĺžníkovi list, v ktorom mu oznámi túto poníženú splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku.

2.2. Získanie úveru nebolo podmienené uzatvorením poistného, nakoľko žalobkyňa si mohla zvoliť, či si vyberie základný súbor poistenia, kompletný súbor poistenia alebo si nezvolí žiadnu možnosť. V prípade,

ak by nechcela poistiť, tak by žalobkyňa jednoducho nezačiarila žiadnu z koloniiek, čo by malo za následok, že by úver nebol poistený, a napriek tomu by úver dostala. Na základe uvedeného je zrejmé, že v danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na § 2 písm. g/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru. Žalobkyňa si sama vybrala v zmluve o úvere možnosť platby v hotovosti, kde je poplatok vo výške 0,46 eura, to predstavuje poplatok za každú realizovanú platbu. Výška úveru bola vo výške 2.420,75 eura ($34,14 \times 69 + 13,14 + 29,87 = 2.420,75$ eura), a nie 2.563,40 eura, ako to nesprávne ustálil súd. Na základe uvedeného je zrejmé, že celková výška nákladov a RPMN bola vypočítaná správne, a preto súd zmluvu nesprávne posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov.

2.3. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že zmluva neobsahuje údaje požadované v § 9 ods. 2 písm. k/, podľa ktorého zákon výslovne vyžaduje špecifikáciu splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, považoval za nevyhnutné poukázať na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C-42/15, ako aj rozhodnutie OS Prešov z 22. 02. 2016 sp. zn. 9C/404/2019, ako aj uznesenie KS v Banskej Bystrici zo dňa 30. 11. 2017 sp. zn. 16Co/208/2019 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. 02. 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017. V zmysle uvedených rozhodnutí preto považuje záver súdu prvej inštancie - že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termín splátok, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia je zrejmé, že zmluva o úvere nemusí takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa takáto informácia na základe zmluvy o úvere dá identifikovať - za nesprávny.

2.4. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje vo svojom odôvodnení za nepreskúmateľné, keď súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou o tom, že všetky platby uhradené žalobkyňou odo dňa 22. 06. 2016 sú platby vymožené prostredníctvom exekútorského úradu a tieto súd nemôže priznať, nakoľko exekučné konanie je ovládané zásadou zákazu restitutio in integrum statu quo antem, v zmysle ktorej sa vrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylučuje. Súd sa s uvedenou námietkou vo svojom rozhodnutí nezaoberal, pričom z priznanej sumy súdom v napadnutom rozhodnutí pochádza väčšina platieb práve z vymožených v exekučnom konaní.

2.5. Napokon, za nesprávne právne posúdenie považuje posudzovanie námietky premlčania, vychádzajúc z 3-ročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ. Mal za to, že súd mal postupovať v zmysle § 107 OZ a posúdiť všetky úhrady žalobkyne uskutočnené viac ako 2 roky pred podaním žaloby, teda pred 14. 05. 2016 ako premlčané.

3. K podanému odvolaniu žalovaného sa vyjadrila pôvodná žalobkyňa, ktorá navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedla, že žalovaný svoje odvolanie riadne neodôvodnil v zmysle § 365 ods. 1 CSP, pričom nekonkretizoval, z akých dôvodov považuje rozhodnutie za nesprávne, pričom odvolanie musí byť riadne odôvodnené. Je teda potrebné uviesť, v akom konkrétnom pochybení vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Takéto odôvodnenie v odvolaní žalovaného absentuje. V odvolaní nepoprel právny záver súdu prvej inštancie, že ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. OZ, ktorú je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský úver a aplikovať na ňu ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase jej uzatvorenia. Žalovaný nepoprel ani skutočnosti, ktoré súd prvej inštancie považoval za preukázané v bode 8.3. odôvodnenia, a teda nepoprel ani výšku dohodnutej splátky. V priebehu celého konania žalovaný nedokázal ustáliť, v akej sume mala byť podľa neho dohodnutá výška mesačnej splátky a z akých údajov vychádzal pri výpočte RPMN, ako aj celkových nákladov uvedených v zmluve o úvere. Vo vyjadrení k žalobe zo dňa 07. 06. 2018 žalovaný uvádza, že zmluva obsahuje údaje o výške mesačnej splátky v sume 38,62 eura. Pri výpočte RPMN priloženom k danému vyjadreniu žalovaný však počíta so splátkami vo výške 34,46 eura, čo je iný údaj ako žalovaný uvádza vo vyjadrení alebo v odvolaní, alebo ako je uvedené v zmluve o úvere.

3.1. Vo vyjadrení zo dňa 26. 09. 2018 žalovaný uvádza, že do výpočtu RPMN vstupoval aj poplatok vo výške 29,87 eura (tento v zmluve o úvere vôbec nie je uvedený) a poplatok za vedenie účtu v sume 0,46 eura (aj tento v zmluve o úvere absentuje). Podľa vyjadrenia žalovaného zo dňa 26. 09. 2018 mala výška mesačnej splátky byť v sume 34 eur + 0,46 eura a k tomu sa malo pripočítať poistenie úveru v sume 2,62 eura, čo opakuje aj v odvolaní - tieto údaje však nekorešpondujú s obsahom zmluvy o úvere.

3.2. Žalovaný na strane 3 odsek 6. odvolania uvádza ďalší výpočet celkovej výšky úveru, kde v rozpore s doterajšími tvrdeniami počíta s výškou splátky v sume 34,14 eura. Podotýka, že úver zo začiatku splácala formou predtlačných poštových poukážok, ktoré jej poskytla Poštová banka, a. s. (právny predchodca žalovaného), pričom v nich bola uvedená suma 34,76 eura.

3.3. Samotné vyjadrenia a tvrdenia žalovaného potvrdzujú, že nie je jasne dohodnutá výška splátky, čo potvrdzuje jej tvrdenie, že údaj o splátkach uvedených v zmluve o úvere je nedostatočný a údaj o celkovej výške nákladov uvedený v zmluve o úvere je nesprávny, rovnako ako výpočet a výška RPMN. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že RPMN uvedená v zmluve o úvere vo výške 30,27% je správna a nepoprel ani záver súdu prvej inštancie, že takto uvedená RPMN je približne o 1/3-inu vyššia ako RPMN pri obdobných nákladoch.

3.4. Súd prvej inštancie prišiel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, že v zmluve o úvere absentujú povinné náležitosti a vec správne právne posúdil, keď rozhodol, že poskytnutý spotrebiteľský úver je považovaný za úver bez poplatkov a bez úrokov. Popiera, že by zmluva o úvere obsahovala náležitosť výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia vyžadovanú zákonom. Zo zmluvy o úvere nič také nevyplýva.

3.5. Argument žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je dostatočné, keď súd sa nezaoberal jeho námietkou o tom, že platby vymožené v exekučnom konaní nemožno jej priznať, je irelevantný. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 8.8.) jasne uviedol, že predmetný rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) považuje ako celok vydaný v rozpore so zákonom, pretože nespĺňa podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti. Zároveň poukázal na právoplatné rozhodnutie, ktorým bola zastavená exekúcia z dôvodu jej neprípustnosti. Z uvedeného vyplýva, že všetky finančné prostriedky, ktoré žalovaný získal od žalobkyne v rámci exekučného konania, získal bez právneho dôvodu a tvoria bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný jej vydať. Žalovaný v odvolaní nenamietal záver súdu, že rozhodcovský rozsudok bol ako celok vydaný v rozpore so zákonom a ide o tzv. nulité rozhodnutie.

3.6. K námietke premlčania vznesenej žalovaným sa podrobne vyjadrila už počas konania a svojich vyjadrení sa pridrža. Na pojednávaní dňa 16. 01. 2019 žalovaný tvrdil, že premlčané sú všetky platby pred rokom 2016, pričom v tomto konaní si žiada vydať bezdôvodné obohatenie za platby od 14. 01. 2016. V konaní preukázala, kedy začala plynúť 2-ročná subjektívna lehota, pričom toto žalovaný nikdy nepoprel a sám nikdy neuviedol, kedy mala podľa neho táto lehota začať plynúť. Prvýkrát sa dozvedela o tom, že zmluva o úvere nie je v poriadku, z odpovede MS SR zo dňa 16. 07. 2016 a žaloba bola podaná 11. 05. 2018, teda subjektívna lehota na podanie žaloby bola zachovaná, rovnako ako 3-ročná objektívna lehota. Keďže najstaršia platba, ktorej bezdôvodné obohatenie sa týka, bola vykonaná dňa 14. 01. 2016 a žaloba bola podaná 14. 05. 2018. Súd preto dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil, keď nepovažoval uplatnený nárok za premlčaný.

4. K podanému vyjadreniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojom odvolaní a namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď v bodoch II. a III. poukazoval na nesprávne závery súdu prvej inštancie ohľadom uvedenej RPMN a CVNÚ, a rovnako konštatovanie absencie údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. V bode 5. odvolania poukázal na nesprávne posúdenú námietku premlčania súdom prvej inštancie. Naďalej zotrval na odvolacej námietke, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou žalovaného o tom, že všetky platby uhradené žalobkyňou odo dňa 22. 06. 2016, sú platby vymožené prostredníctvom exekútorského úradu a tieto súd nemôže priznať, nakoľko exekučné konanie je ovládané zásadou zákazu restitutio in integrum statu quo antem, v zmysle ktorej je navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylúčené. K údajnej nejasne dohodnutej výške splátok uviedol, že splátka, tak ako bola dohodnutá v zmluve o úvere, bola vo výške 36,62 eura. Uvedená splátka pozostávala zo splátky istiny vo výške 34 eur, poistného vo výške 2,62 eura, keď z článku 2. zmluvy o úvere vyplýva, že žalobkyňa požiadala o poistenie schopnosti splácať úver. Keďže poistné sa v zmysle § 2 písm. g/ nezapočítava do celkových nákladov úveru, nakoľko ide o dobrovoľné poistenie, žalobkyňa vznikla povinnosť platiť poplatok za vedenie, nakoľko v článku 2. zmluvy si mohla vybrať možnosť splácania úveru v hotovosti. Poplatková povinnosť vyplýva z obchodných podmienok. Pre výpočet CVNU sa preto použije iba výška splátky 34 eur (bez poistného vo

výške 2,62 eura) + poplatok za vedenie účtu vo výške 0,46 eura a jednorazový poplatok za poskytnutie úveru vo výške 29,87 eura. Výpočet je uvedený na str. 3 odsek 6 odvolania, avšak chybou v písaní je uvedená výška splátky 34,14 eura, namiesto 34,46 eura. Pri uskutočnení výpočtu však vychádza, že $34,46 \text{ eura} \times 69 + 13,14 + 29,87 = 2.420,75 \text{ eura}$, a teda v zmysle skutočností uvedených v odvolaní je celková výška úveru v zmluve uvedená správne vo výške 2.420,75 eura.

4.1. K náležitostiam výšky, počtu, frekvencii splátok a prípadného poradia opätovne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C-42/15.

4.2. Ohľadom otázky premlčania mal súd prvej inštancie postupovať podľa § 107 OZ a posúdiť všetky úhrady žalobkyne uskutočnené viac ako 2 roky pred podaním žaloby, teda pred 14. 05. 2016 ako premlčané.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila pôvodná žalobkyňa, ktorá opätovne navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zotrvala na názore, že súd prvej inštancie správne posúdil spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a úrokov. Súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil aj s ohľadom na námietku žalovaného, že časť priznaných prostriedkov bola vymožená v rámci exekučného konania, keď uviedol, že predmetný rozhodcovský rozsudok považuje ako celok vydaný v rozpore so zákonom. Trval na tom, že v priebehu celého konania žalovaný nedokázal ustáliť, v akej sume mala byť podľa neho dohodnutá výška mesačnej splátky a z akých údajov vychádzal pri výpočte RPMN. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že RPMN uvedená v zmluve o úvere vo výške 30,27% je správne a nepoprel ani záver súdu prvej inštancie, že takto uvedená RPMN je približne o 1/3-inu vyššia ako RPMN pri obdobných nákladoch. Pokiaľ ide o ďalšie povinné náležitosti zmluvy o úvere - výška, počet, frekvencia splátok, prípadné poradie, ako aj vznesenú námietku premlčania, poukazuje na svoje predchádzajúce vyjadrenia, ktorých sa pridŕža.

6. V priebehu odvolacieho konania právna zástupkyňa pôvodnej žalobkyne oznámila súdu, že pôvodná žalobkyňa M. E. dňa XX. XX. XXXX zomrela. Z uznesenia Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 29. XX. 2019 č. 12D 617/2019-31, Dnot 172/2019 v dedičskej veci po poručiťelke M. E., nar. XX. 10. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, posledné miesto trvalého pobytu N. XXX vyplýva, že jej právnymi nástupcami je: S. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. L., T. I. XXXX/XX, D. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXX, S. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXX a S. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXX.

7. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 09. 06. 2020 č. k. 9Co/108/2019-258 rozhodol tak, že v konaní vedenom na OS Nové Zámky pod sp. zn. 15Csp/45/2018 a na odvolacom súde pod sp. zn. 9Co/108/2019 pokračuje s právnymi nástupcami (dedičmi po žalobkyni M. E., zomr. XX. XX. XXXX), a to: 1. D. E., 2. Miloš E., 3. S. A. a 4. S. E..

8. Právna zástupkyňa listom zo dňa 21. 07. 2020 oznámila odvolaciemu súdu, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil s upresnením výroku rozsudku po zohľadnení právnej skutočnosti - smrti pôvodnej žalobkyne tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1., 2., 3. a 4. rade spoločne a nerozdielne sumu 1.015,98 eura s 5% úrokom z omeškania od 11. 05. 2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň priznať žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%. Taktiež žiadala priznať žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

10. Predmetom konania je nárok pôvodnej žalobkyne (veriteľky) na vydanie zo strany žalovaného bezdôvodného obohatenia v sume 1.015,98 eura. Pôvodná žalobkyňa svoj nárok odôvodňovala z uzatvorenej úverovej zmluvy zo dňa 27. 04. 2010, ktorú uzatvorila s Poštovou bankou, a. s. (právnym predchodcom žalovaného), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver v celkovej sume 1.250 eur s celkovou výškou nákladov 1.170,66 eura. Poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Vznikla jej povinnosť vrátiť iba požičanú sumu, teda sumu 1.250 eur a žalovaná suma predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Z úverovej zmluvy zo dňa 27. apríla 2010, uzatvorenej medzi Poštovou bankou, a. s. a pôvodnou žalobkyňou M. E. vyplýva, že tejto ako spotrebiteľke bol poskytnutý úver vo výške 1.250 eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 70-tich mesačných splátkach po 38,82 eura. Celková výška nákladov predstavuje 1.170,88 eura s dátumom konečnej splatnosti 16. 02. 2018 a dátum prvej platby bol určený do 18. 05. 2010 k 18. dňu v mesiaci. Priemerná úroková sadzba bola stanovená na 25%, priemerná RPMN na trhu 24,63% a RPMN banky 30,27%. V bode 2. zmluvy je začiarknutý základný súbor poistenia splácať úver. V konaní nebolo rozporované, že žalobkyňa vykonala úhrady tak, ako je to uvedené v bode 6.6., 6.7., 6.8., 6.10 a 6.11. Celkovo tak žalobkyňa do 26. 05. 2017 uhradila z poskytnutého úveru sumu 2.265,98 eura. Výšku uhradených súm, ani dátum úhrady žalovaný nenamietal a nerozporoval.

10.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom podanej žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť pôvodnej žalobkyni sumu 1.015,98 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 11. 05. 2018 do zaplataenia. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom podaného odvolania, sa zaoberal tým, či súd prvej inštancie správne posúdil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a správne priznal pôvodnej žalobkyni, bezdôvodné obohatenie v žalovanej výške. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že zmluva o úvere sa stala bezúročná a bezpoplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahovala náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. g/, j/, k/, a preto z dôvodu absencie povinných náležitostí zmluvy, poukazujúc na ust. § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy považoval spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov.

11. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, pokiaľ mal za to, že preskúmanú úverovú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre nedostatok náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z.

Odvolací súd sa však nestotožňuje so záverom prvoinstančného súdu, že v spotrebiteľských zmluvách v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia všetkých zmlúv, musí byť uvedená výška splátky rozpísaná samostatne na istinu, úroky a poplatky. Citované ustanovenie upravovalo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

12. Podľa článku 10 odsek 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

13. Podľa článku 10 odsek 2 písm. i/ Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobrou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môže zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

14. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej (ďalej len „rozsudok“) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/

stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky upresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

15. V tomto smere správne žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že „v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky“.

16. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie NS SR uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

17. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu teda uzavretá úverová zmluva nemusela obsahovať výšku splátky v členení na istinu, úroky a poplatky a len z tohto dôvodu nemožno úver v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia jednotlivých zmlúv považovať za bezúročný a bez poplatkov.

18. Predmetné spotrebiteľské úvery sú ale napriek tomu, s poukazom na závery prvoinštančného súdu, považované za bezúročné a bez poplatkov pre nedostatok náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g/ a j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

19. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie však dospel k záveru, že predmetnú úverovú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre nedodržanie náležitostí uvedených v ust. § 9

ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď v zmluve je uvedená nesprávne RPMN. Zmluva o úvere zo dňa 27. 04. 2010 bola uvedená RPMN banky 30,27% a priemerná RPMN na trhu 24,63%.

19.1. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej odplaty je relevantné porovnávať odplatu (RPMN) s priemernou RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk, čo v čase uzatvorenia zmluvy bolo 24,14%, čo je takmer o 1/3-inu vyššia ako RPMN pri obdobných spotrebiteľských úveroch.

19.2. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedené sa všetky predpoklady použité pre výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN má rovnaký význam ako uvedenie samotnej RPMN. Na základe týchto údajov vie spotrebiteľ (príp. súd v rámci konania) overiť, či veriteľom vypočítaná RPMN je správna. Význam tejto náležitosti teda spočíva v tom, aby si spotrebiteľ a aj súd mohol overiť správnosť žalovaným deklarovaného výpočtu. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Trnave vo veci 23Co/259/2017.

19.3. Zákon č. 129/2010 Z. z. jasne určuje, že do celkových nákladov (ktorých ročné percentuálne vyjadrenie predstavuje RPMN) sa započítavajú úroky, provízie, dane, poplatky akéhokoľvek druhu. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyžaduje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa.

19.4. Sám žalovaný ohľadne správnosti výpočtu RPMN poukazoval na kalkulačku pre výpočet RPMN, z ktorej vyplýva, že celková výška nákladov predstavovala 1.170,75 eura, pričom v zmluve o úvere sa nachádza údaj vo výške 1.170,66 eura, ktorý nesúlad spôsobil zaokrúhľovanie v bankovom informačnom systéme, pričom poukazuje na poslednú splátku, ktorá má byť v nižšej sume, a to v sume 13,14 eura. Samotný žalovaný nepreukázal správnosť výpočtu o výške RPMN uvedenej v zmluve o úvere, keďže v dôkazoch (kalkulačka pre výpočet RPMN) priloženom k vyjadreniu vychádzal z inej výšky splátok (34,46 eura), pričom v zmluve o úvere bola uvedená výška splátky 38,62 eura. V ďalšom vyjadrení žalovaného zo dňa 26. 09. 2018 už žalovaný uvádza, že do výpočtu RPMN vstupoval aj poplatok vo výške 29,87 eura (tento v zmluve nie je uvedený) a poplatok za vedenie účtu v sume 0,46 eura (aj tento v zmluve absentuje). Podľa vyjadrenia žalovaného mala byť výška mesačnej splátky 34 eur + 0,46 eura a k tomu malo byť pripočítané poistenie úveru v sume 2,62 eura, ktoré údaje rovnako nekorešponujú so zmluvou o úvere. Samotné rozporné tvrdenia žalovaného o skutočnej výške splátok podporuje aj skutočnosť, že právna predchodkyňa žalobcov úver zo začiatku splácala formou predtlačeníých poštových poukážok, ktoré jej poskytol právny predchodca žalovaného (Poštová banka, a. s.), v ktorých bola uvedená suma 34,76 eura a v ktorej výške úver aj do roku 2014 splácala. Zo samotných vyjadrení žalovaného je zrejmé, že nebola jednoznačne dohodnutá ani výška splátky, a preto je potrebné konštatovať, že údaj o splátkach v zmluve o úvere je nedostatočný, a preto aj údaj o celkovej výške nákladov je nesprávny, rovnako aj výpočet a výška RPMN. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že RPMN uvedená v zmluve o úvere vo výške 30,27% je správna a rovnako ani nepoprel záver súdu prvej inštancie, že RPMN je približne o 1/3-inu vyššia ako RPMN pri obdobných úveroch zverejnených Národnou bankou Slovenska.

19.5. Z vyššie uvedených dôvodov odvolaciemu súdu preto nezostáva nič iné, len konštatovať, že zmluvné dojednania v zmluve o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/ a j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy absentovali, resp. neboli uvedené v správnej výške, v dôsledku čoho je potrebné konštatovať, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov.

20. V zmysle vyššie uvedených záverov odvolací súd preto konštatuje, že právna predchodkyňa žalobcov plnila, okrem poskytnutej istiny, ďalšie úroky a poplatky bez právneho dôvodu, a preto jej vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný prijatím úrokov a poplatkov získal majetkový prospech bez právneho dôvodu.

21. Napokon bolo úlohou odvolacieho súdu vypořadať sa s námietkou žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa vo svojom rozhodnutí nevyporiadal s jeho vznesenou námietkou premlčania, keď tvrdil, že úhrady právnej predchodkyne žalobcov uskutočnené viac ako 2 roky pred podaním žaloby, teda pred 14. 05. 2016, sú premlčané a rovnako sa nevyporiadal s jeho obranou za všetky platby uhradené pôvodnou dlžníčkou odo dňa 22. 06. 2016 sú platby vymožené

prostredníctvom exekútorského úradu a tieto nie je možné priznať, nakoľko v zmysle ustanovení Exekučného poriadku je navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylúčené.

Uvedenú odvoláciu námietku považoval odvolací súd za dôvodnú, keď súd prvej inštancie sa s namietanými skutočnosťami dostatočne nevyssporiadal, čím sa jeho rozhodnutie stalo nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je právo účastníka na také rozhodnutie, z ktorého dôvodu sú zjavné a zreteľné a to najmä z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (II.ÚS 117/07).

Povinnosť súdu rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP (§ 220 CSP) odôvodniť, je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenými v žalobe, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo i právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 25/2007).

Podľa § 100 odsek 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 odsek 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov, keď k nemu došlo.

Pokiaľ ide o posudzovanie námietky premlčania v kontexte plynutia subjektívnej, ako aj objektívnej lehoty z titulu bezdôvodného obohatenia, v tomto smere odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax súdov (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 169/2017), kde bolo zaujaté stanovisko k výkladu z ust. § 107 ods. 1 OZ v tom znení, že pre začiatok behu 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal zo zistení skutkového stavu, pričom pre účely preskúmaného prípadu treba preukázať, že to, kedy sa oprávnený dozvedel, že jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (podľa § 107 ods. 1 OZ) vtedy, keď získa znalosť o skutkových okolnostiach, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, a to s odkazom na rozhodovaciu prax počítania premlčacej doby vo veciach nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia.

22. Uvedenou problematikou plynutia premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení sa zaoberá aj uznesenie NS SR zo dňa 31. 03. 2020 sp. zn. 4Cdo 116/2019, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu posudzovaná rozdielne. Zo záverov rozhodnutí najvyššieho súdu (3Cdo 169/2017, ako aj 5Cdo/121/2009) vyplýva, že v zmysle § 107 ods. 1 OZ pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní 2 rokov je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd nepovažoval rozhodnutie KS v Žiline pod sp. zn. 6Co/205/2018 zo dňa 30. januára 2019 v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou, pokiaľ súd v zmysle § 107 ods. 1, 2 OZ uviedol, že pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatku úveru vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny.

23. Súd prvej inštancie sa so vznesenou námietkou dostatočne v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení, ako aj rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dôsledne nezaoberal a jeho rozhodnutie je v bode 8.9. pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie iba konštatoval, že istina poskytnutého úveru bola uhradená v rámci splátky zo dňa 14. 01. 2016, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 14. 05. 2018, teda pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal, kedy v danom prípade začala plynúť objektívna premlčacia doba a kedy subjektívna premlčacia doba, a v tomto kontexte sa vôbec nevysporiadal s obranou žalovaného, ktorý tvrdil, že všetky úhrady právnej predchodkyne žalobcov uskutočnenej viac ako 2 roky pred podaním žaloby, teda pred 14. 05. 2016, sú premlčané.

23.1. V preskúmvanej veci neboli sporné úhrady vykonané na poskytnutom úvere právnou predchodkyňou žalobcov, tak ako sú uvedené v bode 6.6., 6.7., 6.8., 6.10. a 6.11. a rovnako nebolo sporné, že istina poskytnutého úveru bola uhradená v rámci splátky zo dňa 14. 01. 2016. Rovnako je nesporné, že žaloba na súde prvej inštancie bola podaná dňa 14. 05. 2018.

23.2. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude preto opätovne sa vyporiadať so vznesenou námietkou premlčania žalovaným a túto vyhodnotiť v zmysle § 107 ods. 1, 2 OZ, ako aj v zmysle vyššie uvedenej ustálenej judikatúry vyšších súdnych autorít.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom súd prvej inštancie bude v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).